

[A. C. Normann.]

bestemmelser gerne har villet yderligere understrege vor modvilje mod dødsstraffen, og at vi, selvom vi har adgang til at stemme imod den særlige dødsstraffelov, ikke kan se helt bort fra, at denne formentlig alligevel vil blive vedtaget, og at vi derfor må nære ængstelse for, at vi ved at stemme for ændringsforslagene til den borgerlige straffelov i dag er med til at udvide dødsstrafmulighederne dels som følge af, at flere forbrydelser nu kan belægges med dødsstraf, men også fordi der i dødsstraffeloven sker udvidelser i forhold til den militære straffelov i denne lovs § 24. Herefter kan dødsstraf også eksekveres efter krigstilstandens ophør. Dette har som bekendt ikke hidtil kunnet lade sig gøre. Det skal erkendes, at mange af de handlinger, der nu kriminaliseres, er i skarp modstrid med befolkningens retsbevidsthed, men risikoen for at disse handlinger medfører dødsstraf, samt for at en besættelsesmagt ved påberåbelse af loven anvender dødsstraf mod landets egne borgere, vejer her for os tungere til. Jeg vil gerne ligesom de ærede medlemmer hr. Hans Hækkerup og hr. Thestrup, hvis bemærkninger jeg med stor interesse lyttede til, fordi der i disse ærede ordføreres bemærkninger lå en erkendelse af, at her er et problem, man må tillægge alvorlig betydning, minde den højtærede justitsminister om artikel 68 i den internationale konvention bl. a. til beskyttelse af civilbefolkningen, som folketinget ratificerede sidste år. Der findes heri den bestemmelse, at en besættelsesmagt ikke kan idømme dødsstraf for sabotagehandlinger m. v., medmindre sådanne handlinger kunne straffes med døden i henhold til den lovgivning, der gjaldt i det besatte land forud for landets besættelse; således som det også er blevet omtalt her i eftermiddag af flere ærede ordførere.

Jeg vil gerne spørge, om den højtærede justitsminister er enig med mig i, at vi ved at udvide straffelovens dødsstrafområde fjerner en del af den beskyttelse mod at blive straffet med døden af en besættelsesmagt, som konventionen ellers skulle give borgerne.

Jeg har gerne villet fremhæve nogle af de principielle synspunkter, der har været bestemmende for vor beslutning om ikke at medvirke til lovforslagenes gennemførelse.

Bøgholm: Den foreliggende betænkning lægger jo ikke skjul på, at forskellige opfattelser har gjort sig gældende i udvalget,

og at den er resultatet af meningernes brydning. Når der til trods for dette forhold med en enkelt undtagelse, nemlig hvor det gælder dødsstraf, dog ikke er stillet ændringsforslag, må det ses som udtryk for ønsket om, at dette lovforslag, een gang vedtaget, skal have en så bred basis som muligt.

Udvalgets ærede formand og ordfører har i en i pressen refereret udtalelse fremhævet, at han har set det som sit mål at moderere den oprindelige tekst. Dette mål er fuldtud nået. Jeg mener, at loven vil blive en værdifuld del af dansk lovgivning. Jeg havde dog på en række områder ønsket en formulering, der var mere i overensstemmelse med de meget store farer, der truer vort lands selvstændighed.

Da tanken for første gang førtes frem om denne lov, taltes der om en femtekolonne lov. Det nu foreliggende lovforslag vil ikke med rette kunne betegnes som en femtekolonne lov. Det bærer med fuld ret sin titel: forslag til lov om ændringer i og tilføjelser til borgerlig straffelov. Det drejer sig ikke om en nyskabelse i vor lovgivning, men kun om en hårdt tiltrængt ajourføring af gældende ret. Jeg beklager dette. Det er min opfattelse, at en virkelig femtekolonne lov ville have været den rigtige løsning. Nu må statens stilling til femtekolonnevirksomhed aflæses af en række forskellige love, og der er ikke i denne sag blevet skabt den klarhed, der havde været ønskelig. Men der er dog gennem denne lovgivning givet så værdifulde bidrag, også til bekæmpelse af en femtekolonnevirksomhed, at jeg fuldtud kan give min tilslutning til det foreliggende lovforslag.

Det, der først vil fange opmærksomheden ved en sammenligning mellem lovforslagets oprindelige tekst og den affattelse, det vil få med de stillede ændringsforslag, er vel, at udtrykket: „under truende udsigt til krig“ er udgået på nær i eet tilfælde, til trods for at det allerede fandtes i straffelovens § 101, stk. 2. Da femtekolonnevirksomhedens betydning vel navnlig må søges under truende udsigt til krig, kan det nok siges at svække loven, og når jeg har kunnet gå med dertil, skyldes det ikke blot den juridiske indvending, som jeg fuldtud anerkender, at det er umuligt at nå til en præcis definition af, hvad der menes med „truende udsigt til krig“. Det skyldes nok så meget, at det er min bestemte opfattelse, at vi i den kommende tid i bedste fald vil komme til at leve under truende udsigt til krig, og at dette vil gælde, så længe loven bevarer sin relevans. Derfor mener jeg ikke, at en